

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

C. 5. De suscipiente Extremam-Vnctionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

CAPVT V.

*De suscipiente Extremam-
Unctionem.*

32
 baptizatus,
 rationis par-
 ticeps, de vi-
 ta periclitans
 corpore infir-
 mus solus est
 Extrema-Vn-
 ctionis cap.

S VSCIPiens hoc Sacramentum
solus est homo viator, baptizatus,
& ratione vtens, de vitâ periclitans
& corporeque infirmus. Vnde parie-
tes femina cum periculo mortis capaces sunt
huius Sacramenti, sicut & lethaleri vulnera-
ti, aut qui venenum epotauerit, peste percus-
si, morsu viperarum laesi, rabidi homines, de-
cumbentes periculose ob fenecturam. D. Thom.
in 4. dist. 2. q. 2. a. 2. Coninch. d. 19. dub. 7. & alij
cum munitur.

33
Potest mini-
strari omnib.
qui habuerint
intentionē in-
terpretatiuā
illud recipiē-
dū.

Omnibus illis conferri potest hoc Sacramentum, qui habuere intentionem saltem interpretatam illud suscipiendi, qualem habet Chalcicola. Non est autem necessarium, ut actualiter aliquando peccauerint, sed tantum ut peccare poterint. Quia peccatum attuale non est materia proxima vel remota huius Sacramenti, sicut est Pœnitentia: & ideo quavis non præcesserit, poterunt omnia essentialia Sacramenti adhiberi, & suum præstare effectum. Rignald. l. 2. c. 11. Lorich. v. *Extr. vlt. n. 8.* Filibuc. *ir. 3. n. 101.* Henric. l. 3. cap. 11.

34
Quinam sint
huius Sacra-
menti inca-
paces.

Infantes, perpetuo amentes, mortui, infideles, sani, imò & infirmi, qui nondum existunt in periculo mortis, gerentes bellum aut existentes in mari cum lethali periculo, dam-
nati ad mortem per supplicium à Iudice, mulieres in partu existentes sine periculo sunt hu-
ius Sacramenti incapaces. Quia ægrotis in pe-
riculo constitutis hoc fœdus agnatum. Suar.
d. 4. 2. s. c. 2. Natur. c. 2. m. 13. Sylvi. q. 3. 2. a. 1. 2.
c. 4.

35
Potest dar
pueris, qui
peccare possin
licet nōdū re
ceperint Eu
charistiam.

Omnibus pueris Sacramenti Pœnitentie capax, licet non sint idonei adhuc ad Eucharistiam recipiendam, Extrema-Vinctio est ministranda. Quia ad abolendum peccatum, cuius potest esse reus puer Pœnitentie capax, est instituta. Vnde per se loquendo peccat Patro. his, qui pueri vltis rationis capax eam non administrat, quamvis ratione aut contraria consuetudine, si aliqui sit, possit per accidens excusari. Ego quidem puerum, licet nunquam susceptibilem Eucharistiam, si non possit Pœnitentie Sacramentum recipere, non audeam absque Extrema-Vinctioe forsan necessaria tunc ad salutem relinquere. Laym. l. 5. r. 8. c. 4. n. 2. Præposit. 3. p. 9. vlt. de Ext. Pœnit. ar. 7. n. 57. Dicitur p. 3. 4. r. 1. 181. c. p. 5. r. 3. r. 6. 8. 5. & 8. 6.

36
 Stit illius ca
 paces adu
 mox post B
 prismum s
 capium.

Adulti item post Baptismum in mortis periculo constituti sunt iuxta Sacramenti capacitas. Quia habet duplicem proprium, ac infallibilem effectum, vnus est auxilia, quibus homo possit in illa extrema luctu corroborari: alter remissio peccati, ita vt hi effectus sint disparati, & vnus ab altero non dependeat, possitque vnus conferri ei, qui non sit alterum recepturus. Quisquis autem est capax alterutrius, est capax Sacramenti. Cum ergo his, qui nunquam peccatum potest tamen peccare, per intrinsecam disposi-

tionem possit recipere auxilia, quibus corroborari valeat, potest hoc Sacramentum suscipere. Ergo similiter qui rito recepto Baptismo est iam omnino à prelapsis peccatis dilutus, poterit ad illum effectum recipiendum inungi. Mercer. *rr. de Extr. Effct. in supplm. 3. p. q. 32. a. 4. Diana p. 3. ar. 4. resol. 172.*

Administrari, debet, si fieri possit, quando infirmus adhuc rationis vfus pollet, & ideo non expectandum extremum vite periculum, quo omnino eius fit desperata salus. Quia rationis adhuc compos magis fe ad fructum huius Sacramenti disponet. At si contingit obear infirmus debet Sacerdos ab vnctionibus desistere. Quia Sacramentum est viatoris, non mortui. Si autem sit dubium, an sit mortuus, sub conditione si adhuc viuis est ministrandum, ne subieco incapaci conferatur. Catechis. Roman. c. 8. Syluest. v. Extr. Vñct. n. 5. Saibi n. 15. Diana p. 5. tract. 3. resol. 95.

Dispositio ad recipiendum cum fructu hoc
Sacramentum non eadem sufficit, cum recipi-
tur ab eo, qui est compos rationis, ac cum reci-
pitur ab eo, qui ratione iam caret. Quia infimu-
compos mentis, & habens peccati lethalis con-
scientiam, teneret actum contritionis elicere
alias enim poneret obicem ad gratiam: in priva-
to autem rationis usu attritio sufficit. Henr. 1.
capite 10. numero 2. Nuñus *questione 32. articulo 3.*
Sylui. questione 32. articulo 4. ques-
tio 2.

Non est perse loquendo peccatum mortale
scandalo, & contemptu excluso, ante mon-
tem naturale Extremam Vñdicionem non
accipere. Quia nullum extat præceptum obli-
gans sub mortali, ad hoc Sacramentum reci-
piendum. Vnde qui ex negligentia illud omi-
tunt, lethalius non peccat. Suar. d. 44. *sect. 1. S.*
v. Extr. Phil. num. 5. Sylui. quas. 3. art. 4. quas.
Coninch. d. 19. dub. 10. Diana pars. 5. tractat.
resol. 97.

Licet vsu receptum sit vt ante administrat
nem Extremae-Vnctionis conferatur infirmis
Sacramenta Penitentiae; & Eucharistiae: no
videtur tamen mortale peccatum talem ordi
nem immutare, si id minimè ex contemptu fiat.
Quia aliquando fieri potest, vt quis Extremae
Vnctionem recipere possit, non verò Peniten
tiam, aut Eucharistiam. At in praxi rectius
da est confuetudo, qua prius infirmo Peniten
tia & Eucharistia ministratur; quam Extrem
Vnctio. Si quem autem sic opprimat agitu
do, vt nulla dāns signa confiteri non valeat,
multò minus Eucharistiam fumere. At quan
timetur non futurum tempus pro omnibus tu
bus Sacramentis accipiendis; primo facien
da est integra omnium peccatorum Confessio
postea praemittenda est Eucharistiae sumptio
Extremae-Vnctioni. Quia praeceptum obligat
penitendae Penitentiae; & Eucharistiae obligat
mortis articulo. Suar. d. 2. sect. 2. n. 8. Filli
tract. 3. num. 14. Henric. lib. 3. cap. 10. Barbe
de officio Paroch. capite 22. numero 36. R
ginald. l. 28. n. 74. & 75. Diana part. 5. tract.
resol. 92.

Ex privilegiis Pontificum licet Regularibus Sacramentum hoc ministrare familiaribus, seruitoribus, & aliis degentibus intra fuerint Monasteriorum septa. Ita Eugenius IV. Featibus Minoribus observantibus Regularibus Castellae

Sectio II. De Extr. Vnct. Problemata. 173

Castell. Idem concessit Clemens IV. eisdem Fratribus Minoribus, cuncta libere ministrare his, qui in eorum obsequio morantur, Ecclesiastica Sacramenta, & ipsos cum decesserint, in eorum Monasteriis sepelire. Familiares autem eorum regulariter dicuntur, qui eis aliquo modo inferunt, & commensales sunt, cum eisque habitant. Rodrig. tom. 2. q. 9. Regul. 9. 67. art. 1. Comp. privileg. Mendicant. v. Familiares, §. 10. Tamburin. de Iure Abbat. tom. 2. dist. 7. quæst. 3. & alij.

CAPVT VI.

De Extrema-Vnctionis Effectibus, & Ritu.

EFFECTVS Sacramenti Extremæ-Vnctionis est triplex. Primus, tollere reliquias peccatorum, id est, peccata lethalia, vel venialia, quæ interdum relinquuntur post alia Sacramenta: vel quia sunt post illa, & non aduertuntur; vel quia non sunt expiata per præcedentia Sacramenta male suscepta, & hoc ignoratur. Secundus, subleuare infirmum à corporali ægitudine, sanitatemque ei conferre, si animæ salutem expedierit. Tertius est gratia habitualis non solum sanctificans, verumetiam habens adiuncta specialia auxilia ad expellendas habitudines, ac procliuatates ad malum ex peccato originali exortas. Præterea proprius huius Sacramenti effectus est corroborare infirmum contra omnia mala, quæ mortis tempore solent occurrere. D. Thom. in 4. dist. 23. quæst. 1. art. 2. & 3. & 3. part. quæst. 30. art. 2. Suar. dist. 41. sect. 1. Valent. tom. 4. dist. 8. q. 1. punct. 3. Reginald. lib. 28. §. 7. & 8. Filliuc. tract. 3. num. 124.

Huius Sacramenti effectus impenditur, quando perficitur vltima vnctio cum sua forma essentiali. Quia peccatum vnus sensus non remittitur sine peccato altius: & omnes vnctiones institutæ sunt ad eundem effectum completum, & ad vnam integram totius hominis vnctionem ordinantur. D. Thomas, Sotus, & Palu-

danus apud Filliuc. consentientem 17. 3. n. 126. Diana p. 3. tr. 4. resol. 179.

Hoc Sacramentum est iterabile, cum non imprimat characterem, & ex vsu fidelium patet. Ratio est, quia est medicina non solum contra animi infirmitatem, sed etiam, si expediat, contra corporis ægitudinem. Quocirca periculo mortis recurrente, repetenda est medicina: non tantum in morbis diuersis, sed etiam in eodem diuturniore, si morbi mutetur status; v. gr. si postquam inunctus æger mortis periculum euaserit, in idem rursus incidat, potest secundò inungi. Quia potest denuo roborari contra diaboli insultus, & ad egressum ex hac vita feliciter præparari. Non est autem necessum, ut infirmus recuperet sanitatem, & postea in similem incidat morbum, ac periculum; sed satis est, si manente infirmitate euadat periculum mortis, & post aliquot tempus iterum incidat in periculum; quod viri prudentis iudicio relinquatur. Tunc enim quoties hoc accidit, toties hoc Sacramentum poterit iterari, ut æger obiturus cælesti leuamine potiatur. Quando verò infirmitas diuturna non est, & vnum solummodò mortis adest periculum, haud debet hoc Sacramentum iterari. D. Thom. in suppl. 33. a. 1. & 2. Sylui. ibid. Conc. Trid. sess. 14. c. 3. de Extr. Vnct. Suar. d. 40. sect. 4. n. 4. Tanner. tom. 4. dist. 7. q. 1. n. 54. Henriq. lib. 3. c. 9. n. 4.

Ritus, ac ceremoniæ quibus hoc Sacramentum est ministrandum, peti debet ex cuiusque Diocesis rituali. Tria hic annotatim. Primum est, non opus esse adhiberi alium Ministrum, qui respondeat, si aliter per scripta Episcoporum sit constitutum. Secundum, extrâ periculum peccare Sacerdotem, qui prætermisiss orationibus assignatis hoc Sacramentum ministrat. Nam orationes hæc necessariae sunt ex Ecclesiæ præcepto: licet septem Psalmi Pœnitentiales de præcepto non sint, nisi aliter alicubi decernatur. Tertium, dum periculum est, in mora, posse Sacramentum hoc conferri nondum recitatis Psalmis, & orationibus. Supplendæ tamen erunt postea orationes prætermisiss, si administrato Sacramento adhuc superstes maneat ægrotus. Posseu. c. 9. n. 11. Suar. d. 44. sect. 2. Henriq. l. 3. c. 8. n. 12. Tanner. 10. 4. d. 7. q. 1. n. 85.

SECTIO SECVNDA.

De Extrema-Vnctione, Problemata.

CAPVT VII.

Circa Extremæ-Vnctionis institutionem, & necessitatem.

PROBL. I.

Sacramentum Extremæ-Vnctionis fuit, & non fuit immediatè à Christo Domino institutum.

INTER Catholicos nonnulli negant hoc Sacramentum fuisse immediatè à Domino institutum, ex quo consequetur non esse

verum Sacramentum: ipsi verò consequens non admittunt, quia existimant posse esse Sacramentum ab Apostolis institutum. Ratio suæ conclusionis est: Quia Sacramentum hoc non ex Evangelio, sed ex Epistola Iacobi cap. 5. colligitur. Sic Hugo Viç. lib. 1. de Sacram. part. 15. cap. 2. Magist. in 4. dist. 23. Bonauent. ibi, art. 2. quæst. 2. Alenf. 4. part. 9. 8. membr. 2. art. 1. Ioan. Ekus apud Pesant. in addit. ad 3. p. q. 33. d. 1. Al-risiodor. apud Palac. dist. 22.

Sacramentum hoc fuit à Christo Domino immediatè institutum. Quia omnia Sacramenta nouæ legis sunt immediatè instituta à Domino: sed vnum ex his Sacramentis est Extremæ-Vnctio: Ergo. Et quia si ab alio quàm à Christo Domino institutum fuisset, maxime ab Apo-

44

Est Sacramentum iterabile, vel in eadem infirmitate.

45

Ritus, & ceremonia ad huius Sacramenti administrationem.

47

Fuit immediatè institutum à Christo.